

Kto útočí na Ordo Iuris alebo ofenzíva zahraničných progresívcov proti poľskej „reakcii“

Agnieszka Stelmachová

29. júna 2021 ✚ *Spoločnosť*

Zdroj: Twitter

Ordo Iuris – právnický think-tank, ktorý obhajuje tradičné hodnoty, rodinu a život, je od svojho vzniku terčom útokov ľavicových politikov, liberálnych komentátorov a médií. Nenávisť, ktorá sa o Inštitúte šíri, už dávno prekročila všetky hranice. **Útoky na Ordo Iuris a ďalšie organizácie brániace tradičné hodnoty v Poľsku, Európe a vo svete sú súčasťou širšieho kontextu boja proti konzervatívnej kontrarevolúcii** –, ktorá podľa progresívcov začala naberať na sile po konferencii OSN o ženách v Pekingu v roku 1994 a „porážke Vatikánu“ v súvislosti s potratmi a rodovou ideológiou – rovnako ako s populizmom, ktorý začal naberať na význame po niekoľkých kľúčových krízach.

Hysterické aktivity európskych potratových aktivistov a propagátorov nárokov tzv. sexuálnych menšín sa v posledných niekoľkých rokoch zameriavali najmä na Ordo Iuris a organizácie, s ktorými Inštitút spolupracoval. Západných progresívnych aktivistov a politikov vystrašil **výrazný posun Overtonovho okna smerom ku konzervatívcom** a strata náskoku radikálneho ľavicového hnutia v poslednom desaťročí, keď sa mu podarilo popularizovať potraty a legalizáciu tzv. homomanželstiev v niektorých štátoch, či adopcie detí pámi rovnakého pohlavia.

Keď vlani na jeseň radikálny pro-potratový aktivista, spolupracovník *Federácie Planned Parenthood* v Európe a v súčasnosti tajomník Európskeho fóra pre sexuálne a reprodukčné práva Neil Datta, písal proti rozhodnutiu poľského Ústavného súdu o neprípustnosti tzv. eugenického potratu prečo by „poľská potratová vojna“ mala znepokojovať všetkých v Európe – z viacerých argumentov bol najdôležitejší ten, že: „*Poľsko je testovacím priestorom pre vývoz reakčných myšlienok do iných krajín.*“

Datta poznamenal, že „organizácie pod kontrolou Ordo Iuris vytvorili chápadlá v mnohých členských štátoch EÚ“ a „začali testovať“ svoj program, to znamená boj proti potratom, tzv. Istanbulskému dohovoru, nárokom LGBT osôb a pod.

Aktivista na stránke epfeb.org 3. februára 2021 zdôraznil, že podľa novinárskej investigatívy ľavicovej *Nadácie reportérov* malo Ordo Iuris minúť „*milióny eur na zakladanie zahraničných pobočiek*“. Ide o „**investigatívu**“ zameranú proti Ordo Iuris, TFP a Inštitútu kňaza Piotra Skargu, **financovanú vo výške 45-tisíc eur Európskou komisiou, Nadáciou otvorenej spoločnosti Georga Sorosa** a niekoľkými ďalšími „filantropickými“ organizáciami.

Radikálny aktivista dodáva, že – hrôza, hrôza – teraz sa každá z týchto pobočiek „*bude pokúšať napodobniť to, čo sa dosiahlo v Poľsku. A Ordo Iuris má väčšie ambície.*“

Datta dodal, že to môže byť iba „*začiatok porušovania základných práv v dôsledku pseudo-právnych procesov, najskôr proti ženám a potom proti sexuálnym menšinám. Onedlho budú všetci znepokojení,*“ varoval.

A potom sa dozvedáme, že je to „*tiež začiatok exportu poľského ultrakonzervativizmu do zahraničia*“ a „*vďaka medzinárodnej sieti Ordo Iuris nezostane to, čo sa deje v Poľsku, iba v Poľsku.*“

Datta strašil Európanov, že ak nebudú rozhodne reagovať na „*dramatické zmeny*“ v Poľsku, ak nevyužijú „*všetky dostupné nástroje na udržanie demokracie a vlády zákona*“ – vrátane nedostatku silnej podpory radikálnej ľavice – dôjde ku konzervatívnej kontrarevolúcii v ďalších krajinách.

Kultúrna vojna, radikalizácia pravice a ľavice, stred zaniká

Názory vyslovené potratovým aktivistom odrážajú rozsiahle obavy liberálnych think-tankov, že za posledné desaťročie sa starý „centristický konsenzus“ značne scvrkol a objavili sa nové rozpory.

Brookings Institution poznamenáva, že radikalizácia postupuje nielen na pravej, ale aj na ľavej strane politického spektra. V dôsledku toho sa *Overtonovo okno* ešte viac otvorilo, čiže sa rozšíril „prípustný rozsah politického diskurzu“ v spoločnosti.

Podľa koncepcie politológa Josepha Overtona sú niektoré myšlienky tak kontroverzné, že ich spoločnosť neberie vážne. Výsledkom je, že sa nimi politici nechcú zaoberať, aby ich nepovažovali za radikálov.

Podľa Thomasa Wrighta z *Brookings Institution* bolo európske *Overtonovo okno* mierne pootvorené a v období po studenej vojne v ňom dominovali tzv. stredolavé a stredopravé strany. V zásade sa medzi sebou líšili iba v otázkach daní a výdavkov, zhodovali sa však na potrebe pokračovať v globalizačných procesoch a budovať tzv. otvorenú spoločnosť.

Toto okno sa v priebehu času otváralo viac do šírky v reakcii na zlyhanie politiky vrátane vojny v Iraku z roku 2003, finančnej krízy v rokoch 2008 – 2009 a utečeneckej krízy v roku 2015.

Európski občania znechutení početnými problémami boli čoraz viac ochotní prijímať nové nápady a nové alternatívy k súčasnému stavu. Situáciu mali využiť pravíkoví i ľavicoví radikáli, ktorí chytro využili komunikačné nástroje sociálnych médií, ktoré im umožnili obísť médiá hlavného prúdu uzavreté voči určitým myšlienkam.

Ešte v roku 2008 odchod z Európskej únie nebol vážnou témou v Britskej konzervatívnej strane. Vtedy bolo za „brexit“ iba pár poslancov. Briti sa zamerali nanajvýš na zabránenie prehlbovania integrácie a odmietanie

vstupu do eurozóny. Samotné slovo „brexit“ sa objavilo v roku 2012 – v náväznosti na „grexit“, čo je idea, žeby Grécko mohlo vystúpiť z eurozóny. Čoskoro sa však podarilo vytvoriť atmosféru priaznivú pre rastúci vplyv Strany nezávislosti Spojeného kráľovstva (UKIP). Vo všeobecných voľbách v roku 2005 získala iba 2,2 % hlasov a v roku 2010 3,1 %. O tri roky neskôr však výrazne vzrástla jej sila po voľbách do miestnych samospráv a v roku 2014 ju podporilo 27,5 % spoločnosti. Ešte v roku 2011 vystúpilo proti premiérovi 81 konzervatívnych poslancov, ktorí hlasovali za referendum o členstve Spojeného kráľovstva v EÚ. Nakoniec 52 % Britov hlasovalo za vystúpenie z EÚ.

Wright tvrdí, že aj v iných krajinách vzrástli „pravícovi či ľavicoví populistí“. Zatiaľ čo „pravica“ využívala obavy z migračnej politiky spochybňujúce základné princípy EÚ, vrátane hospodárskej a politickej solidarity medzi členskými štátmi, „ľavica“ – podľa jeho názoru – bojovala proti globalizácii a kapitalizmu (New Labour – tzv. program etického socializmu Tonyho Blaira: Agenda 2010, Gerharda Schrödera).

Podľa Wrighta pravícové aj ľavicové skupiny prechádzajú vážnou krízou identity, ktorá viedla k vzniku extrémnejších strán na oboch stranách politickej scény.

Overtonovo rozširujúce sa okno

Overtonovo okno sa tiež viac otvorilo z hľadiska spoločenských tém. Určité myšlienky, princípy, ktoré sa donedávna zdali pre liberálov, ktorí dominovali v oficiálnych médiách, nemysliteľné, radikálne a neprijateľné, sa zrazu stali akceptovanými, diskutovanými, „normalizovanými“ a implementovanými.

Určité pojmy do tohto okna „vchádzajú“ a určité z neho „vychádzajú“. Pred niekoľkými rokmi Hilary Clintonová tvrdila, že umelý potrat má byť „bezpečný, legálny a *zriedkavý*“, a prezident Barack Obama ubezpečil Američanov, že manželstvo môže existovať iba medzi jedným mužom a jednou ženou.

Dnes feministky považujú akýkoľvek návrh, podľa ktorého má byť umelý potrat „zriedkavý“, za „trápny a škodlivý“ (#shoutyourabortion, čiže akcia majúca za cieľ presvedčiť, že je „umelý potrat normálny“). Na druhej strane sa Obama z kritika homo-manželtiev stal ich horlivým zástancom.

Radikálna ľavica tvrdí, že „potraty na požiadanie“, udelenie privilégií všetkým „sexuálnym menšinám“, obmedzenie slobody prejavu pod zámienkou „nenávistných prejavov“, sú „dobré hodnoty“ alebo dokonca „ľudské práva“, ktoré posilňujú sociálnu súdržnosť a vedú k lepšej budúcnosti.

Progresívci tvrdia, že tradičné hodnoty sú zastarané, hanebné a taktiež škodlivé a chcú ich vytlačiť a urýchliť zatváranie Overtonovho okna podľa určitých noriem, aby v novej realite boli jednoducho *nemysliteľné*.

Ale po posunutí ťažiska smerom k extrémnej ľavici došlo k polarizácii verejnej mienky a pobúreniu konzervatívnej časti spoločnosti.

Progresivisti konsolidujúci svoje zisky zašli príďaleko s *cancel culture* (kultúrou rušenia – nová forma ostrakizmu, vylúčenie určitých ľudí – vrátane veľmi vplyvných – zo spoločnosti, pričom najextrémnejším príkladom je „vykázanie“ prezidenta Donalda Trumpa z hlavných médií a sociálnych sietí).

Nátlak na korporácie, aby vytvárali nové etické kódexy pre profesionálov zakazujúce napríklad zdravotníckym či akademickým pracovníkom vyjadrovať na dané témy súkromné názory na sociálnych sieťach, tento odpor iba zvýšil.

Australian Health Practitioner Regulation Agency (Austrálska agentúra pre reguláciu zdravotníckych pracovníkov – AHPRA) aktualizovala svoje pokyny pre sociálne médiá a varovala zdravotníckych pracovníkov, aby na sociálnych sieťach nevyjadrovali „osobné názory“, ktoré by u niekoho mohli „ovplyvniť pocit kultúrnej bezpečnosti alebo viesť k tomu, že sa osoba bude cítiť posudzovaná, zastrášaná alebo zahanbená“.

AKADEMIA
ORDO IURIS

Neskončí to však ani zatvorením úst kresťanom či prepustením predstaviteľov určitých profesií. Ak nebudú reagovať na kroky radikálnej ľavice, rozsah povolených prejavov sa bude stále zmenšovať. *Overtonovo okno* sa zatvorí, takže určité témy nadobro zmiznú z verejného priestoru.

Progresivisti odmietajú pripustiť, že progresivizmus, ktorý presadzujú, je v skutočnosti ilúzia. S veľkým sklamaním a nedôverou privítali napríklad veľmi dôležité rozhodnutie britského Najvyššieho súdu z decembra minulého roku (prípád *Bell verzus Tavistock*), ktoré zakazuje podávanie deťom liekov, ktoré brzdia ich prirodzenú pubertu.

Vplyvný americký časopis *Foreign Policy* uviedol, že to vraj ohrozilo bezpečnosť nielen transsexuálov, ale aj všetkých „sexuálnych menšín“ na celom svete (!). V liste sa uvádza, že súd, ktorý sa v odôvodnení niekoľkokrát zmienil o otázke plodnosti, odhalil „konzervatívnu zaujatosť“ a zrušil systém, ktorý „umožňuje dospievajúcim určiť si, ako chcú žiť a ako chcú vyzeráť bez toho, aby museli podstúpiť zmeny spojené s neželanou pubertou.“ Dodal, že „táto nuansa je teraz z britských zákonov vymazaná.“

Progresivisti sú v šoku z rozmachu pro-life hnutia, anti-genderovej ofenzívy a z toho, že sa moci v USA mohol ujať niekto ako Donald Trump. To ukazuje, že *Overtonovo okno* sa môže nečakane posunúť.

Starší radikáli, ktorým sa podarilo normalizovať niektoré extrémne myšlienky, sa boja, že stratia to, čo doteraz dosiahli. To je tiež problém súčasných kresťanských demokratov, ktorí sa snažia zorientovať sa v súčasnej situácii podkopávania toho, čo považovali za neotrasiteľný „konsenzus“.

Čím viac sa progresívcia snažia presadiť svoju revolúciu, tým silnejšiu reakciu môžu očakávať od konzervatívcov. Presvedčili sa o tom najmä po vzniku Ordo Iuris, ktoré výrazne vstúpilo do verejného priestoru a podniklo kroky na obranu občianskych slobôd, pričom iniciovalo množstvo právnych riešení v dôležitých oblastiach života.

Liberáli, ktorí doteraz ignorovali aktivity iných organizácií brániacich tradičné hodnoty, sa zrazu začali cítiť ohrození. Ukázalo sa, že to, čo bolo mimo mediálnej diskusie hlavného prúdu, zrazu získalo dôležitosť. Občianske mimovládne organizácie fakticky začali vyvíjať väčší tlak na politické strany. Z tohto dôvodu sa progresívcia začali obávať, že „konzervatívne“ skupiny, s ktorými dosiahli „konsenzus“, by sa náhle mohli príliš posunúť doprava.

Čoho sa progresívcia boja?

Ako v rozhovore s progresívnou organizáciou CIVICUS vysvetlil chorvátsky aktivista Gordan Bosanac, je nevyhnutné, aby liberáli podporovali konzervatívne strany, ktoré samé rokujú s „fundamentalistami a pravicovými radikálmi“.

Bosanac je spoluautorom prípadovej štúdie o „oživení fundamentalizmu vo východnej Európe“ v správe *Global Philanthropy Project* s názvom *Náboženský konzervativizmus na globálnej scéne: hrozby a výzvy pre práva LGBTI*, v ktorej vyjadril obavy z profesionalizácie kontrarevolučného hnutia a jeho schopnosti nadviazať medzinárodnú spoluprácu a ovplyvňovať medzinárodnú politiku.

Absolvent Fakulty fyziky na Záhrebskej univerzite a Centra mierových štúdií mieru, ako aj University of London, School of Public Policy, sa od roku 1998 venuje bezpečnosti, ľudským právam, antidiskriminácii, migračnej politike a pod. Je tiež členom vládnej skupiny pre medzinárodnú rozvojovú spoluprácu.

Tvrdí, že nárast nacionalizmu a útoky na práva migrantov a „sexuálne a reprodukčné práva“ (potraty, sterilizácia, antikoncepcia) sú súčasťou toho istého javu a toho istého globálneho hnutia, ktoré odmieta liberálne demokratické myšlienky. Všetky sa vraj mobilizujú proti „menšinám“ alebo „zraniteľným skupinám“.

- Pre mňa sú tieto skupiny presným opakom hnutia za ľudské práva, v ktorom sa niektoré organizácie zameriavajú na práva žien, iné na práva LGBTQI, iné na migrantov alebo domorodé obyvateľstvo alebo na sociálne, kultúrne alebo environmentálne práva, ale všetci máme filozofiu založenú na pozitívnom pohľade na ľudské práva. Všetci sme súčasťou hnutia za práva človeka. V ich prípade je to naopak: všetci majú negatívny názor na ľudské práva, nepovažujú ich za univerzálne, alebo nevidia všetkých ľudí ako rovnocenných. Tak či onak sa mobilizujú proti ľudským právam, tvrdí.

Podľa Bosanaca nastal posledný bod zlomu vo východnej Európe začiatkom roka 2010 a v mnohých prípadoch bol reakciou na vnútroštátne politické diskusie o „LGBTQI“ menšinách a „reprodukčných právach“.

Vraj práve vtedy, ako naznačuje, organizácie ako TFP a neskôr Ordo Iuris zintenzívnili svoju spoluprácu na národnej a medzinárodnej úrovni, nezávisle od štruktúr katolíckej Cirkvi, ktorá zostala v pozadí.

Staromódne, fundamentalistické organizácie sa zmodernizovali, stali sa profesionálnejšie, využívajú sociálne médiá a výdobytky demokracie, napr. referendá, a napokon začali atraktívnejšie spisovať petície. „Konzervatívne hnutie“ ožilo, jeho noví vodcovia sú mladší a výrečnejší a uvedomujú si potenciál demokratických nástrojov.

Začali sa tiež vyhýbať náboženskej symbolike a prešli k „modernejším, farebnejším a radostnejším vizuálom“, napr. atraktívnym Pochodom za život, malým pouličným akciám, ako sú modlitby proti potratom pred potratovými centrami alebo pred divadlami proti rúhavým „hrám“ atď.

Chorvátsky aktivista zdôrazňuje, že konzervatívci úspešne kopírujú zásady progresívnych ľudskoprávných organizácií, ale ich úspech pramení aj z „pokynov zhora“ a z využívania strachu ľudí.

Svoju popularitu vraj stavajú na predsudkoch a strachu:

- *Strach sa zdá byť jednoduchým spôsobom mobilizácie verejnosti, ale ľudia ľavice ho nechcú používať (sic!), pretože si myslia, že je neférové manipulovať s ostatnými, tvrdí.*

- *Tieto skupiny sú prítomné v rôznych oblastiach, nielen v občianskej spoločnosti. Zameriavajú sa na tradičné konzervatívne strany, najmä na tie, ktoré sú členmi Európskej ľudovej strany, stredopravej skupiny v Európskom parlamente. Snažia sa posúvať stredopravú a konzervatívnu stranu ku krajnej pravici. Toto je ich kľúčový boj, pretože toto ich môže priviesť k moci. Konzervatívne strany na celom svete majú povinnosť brániť sa týmto útokom a **je aj v záujme progresívnych skupín, aby ich chránili**, pretože ak prehrajú oni, prehráme my všetci, vysvetľuje.*

(Pozn. prekladateľa: Na Slovensku si to pred parlamentnými voľbami 2020 k srdcu vzalo Progresívne Slovensko, ktoré pred voľbami 2020 bolo s KDH Alojza Hlinu takmer jedna ruka. **A dnes chce Alojz Hlina v tomto duchu „brániť konzervativizmus pred konzervatívami“.**)

Chorvátsky pokrokový politik, ktorý sám zastáva funkciu vo vláde, sa obáva o budúcnosť. Naznačuje, že už dlhé roky bojuje proti konzervatívnej kontrarevolúcii a je to „*naozaj ťažké, najmä preto, že sa mení aj globálny prúd: existuje všeobecný pravicový trend, ktorému sa dá veľmi ťažko čeliť.*“

Radí však iným mimovládny organizáciám a pokrokovým novinárom, aby poukazovali na to, že tieto nové kontrarevolučné organizácie to sú „*náboženský fundamentalisti, neonacisti, ktorí skrývajú svoju pravú tvár*“. Dúfa, že sa vďaka tomu podkope ich autorita a vzbudí podozrenie u verejnosti. Dúfa tiež, že sa mu podarí „*vystopovať*“ „*špinavé peniaze*“, z ktorých žijú obhajcovia tradičných hodnôt, a že „*ľudia budú reagovať*“:

- *Hlavnú úlohu by mali zohrať veriaci, ktorí by nemali tolerovať zneužívanie náboženstva na extrémistické účely. Veriaci sú najlepšimi bojovníkmi proti fundamentalizmu a ich hlasy môžu byť oveľa silnejšie ako hlasy mobilizovaných sekularistov alebo politickej opozície. Problémom však môže byť nedostatok takýchto skupín na miestnej úrovni v dôsledku tlaku miestnych náboženských autorít. Pápež František vážne oslabil fundamentalistické skupiny a je podľa neho dokonalým príkladom toho, ako môžu náboženský vodcovia bojovať proti náboženskému extrémizmu a fundamentalizmu.*

Vyzval tiež, aby sa humor používal proti aktivistom obhajujúcim tradičné hodnoty, pretože sarkastické, humorné situácie ich majú „*vyviesť z miery*“ a tento zmätok „*môže u ostatných vzbudiť podozrenie*“.

- *Na záver mi to dovoľte povedať ešte raz, pretože je to veľmi dôležité. Môže sa to zdať protichodné, ale **je veľmi dôležité posilniť konzervatívne strany na celom svete, aby sa pevne postavili a odolali pokusom krajnej pravice o prevzatie moci**. Progresívci musia chrániť (!) konzervatívne strany pred extrémistickými útokmi, inak sa stanú prostriedkom pre to, aby sa krajná pravica dostala k moci, a potom už bude neskoro, uzavrel.*

Jeho kolega Neil Datta v rozhovore v novembri 2020, ktorý 8. februára 2021 zverejnil *Frankfurter Kunstverein*, poznamenal, že „*protipotratová ofenzíva v Poľsku je súčasťou globálnej stratégie*“ a Ordo Iuris je jednou z najaktívnejších organizácií bojujúcich proti potratom.

- *To, čo sa stalo v Poľsku, sa nestalo preto, že Poľsko je tradične konzervatívne a katolícke. Toto je iba jedna časť príbehu. Smer, ktorým sa krajina ubera, je v skutočnosti výsledkom zámerných činov konkrétnych ľudí a organizácií pôsobiacich nielen na národnej, ale aj na*

medzinárodnej úrovni, zdôraznil a poukázal na údajné prepojenie Ordo Iuris s TFP a dobré vzťahy so stranou PiS.

Znepokojila ho skutočnosť, že podobné organizácie vznikli v iných krajinách: v Estónsku, na Slovensku, vo Švajčiarsku, Chorvátsku a Holandsku. Obáva sa, že tam pôsobiaci konzervatívci budú rovnako aktívni ako Ordo Iuris v Poľsku.

Pripomenul, že vo februári 2017 získalo Ordo Iuris poradný štatút pri OSN a v máji 2017 zaregistrovalo kanceláriu v Bruseli a v októbri 2018 predložilo Európskemu parlamentu alternatívu k tzv. Istanbulskému dohovoru: *Dohovor o právach rodiny* a taktiež dosiahol úspech v prípade, ktorý bol na medzinárodnej scéne silne medializovaný a týkal sa nórskej ženy hľadajúcej útočisko v Poľsku pred nórsnym úradom sociálnej starostlivosti.

Radikálny aktivista lamentoval nad tým, že takéto organizácie sú schopné získavať finančné prostriedky, a ešte k tomu ich podporujú aj aristokrati.

- *Nie je to len poľský problém – potenciálne sa týka každej európskej krajiny, pretože v každej z nich existujú a pôsobia protirodové organizácie, ktoré – v závislosti od politických potrieb – môžu nájsť väčší alebo menší manévrovací priestor (...)* Je dôležité zdôrazniť, že **máme do činenia s novým hnutím, ktoré sa líši od prorodinných alebo pro-life hnutí posledných desaťročí**, pretože toto nové hnutie má profesionálne štruktúry schopné fungovať na vnútroštátnej i medzinárodnej úrovni (...) Treba mať na pamäti, že väčšina z týchto organizácií sa necíti byť viazaná demokratickými princípmi. Je to veľmi dôležité, pretože môžu vzniknúť spory v oblastiach, ktoré sme považovali za konsolidované. **Napríklad mobilizácia týchto skupín proti Istanbulskému dohovoru bola pre mňa prekvapením.** Myslel som, že sme dosiahli široký konsenzus o násilí páchanom na ženách, a nikdy som si nepomyslel, že sa do takýchto sporov zapojíme, a to ani v krajinách, ktoré dohovor už ratifikovali, zhodnotil.

- *Musíme si uvedomiť, že pokrok v oblasti ľudských práv nemožno považovať za samozrejmosť, veci môžu ísť späť, práva môžu byť aj zrušené (...)* V dôsledku toho je čoraz viac potrebné vytvárať nadnárodné siete medzi organizáciami občianskej spoločnosti v rôznych krajinách za účelom výmeny informácií, pretože jedno je isté: ak tieto hnutia niečo iniciujú v jednej krajine, iniciatíva sa čoskoro objaví aj v ďalších. Taktika a stratégia týchto hnutí sú rovnaké a budovanie sietí uľahčí ich včasnú identifikáciu, uviedol.

Keďže **nemal argumenty**, podľa ktorých by organizácie ako Ordo Iuris konečnom dôsledku robili niečo iné než progresívne hnutia: čiže vytvárajú siete na dosiahnutie spoločných cieľov a usilujú sa vplývať na legislatívne a politické procesy, **tvrdil**, že hoci majú plné právo hovoriť, čo chcú, mnohé z týchto organizácií, napríklad v USA, sú klasifikované ako **nenávistné skupiny**, najmä proti osobám LGBTQI +.

- *Sloboda prejavu neznamena beztretnosť za to, čo sa hovorí (...)* Tieto organizácie často hovoria o ľudských právach a slobodách, ale zároveň sa ich snažia podkopať, a je dôležité, aby o tom bola informovaná verejnosť aj tvorcovia politík, tvrdí a podobne ako jeho kolega Besancan zdôrazňuje, že **je potrebné podkopávať dôveru v mimovládne organizácie podporujúce ochranu života**, čiže sa snažiť za každú cenu nasadiť im psiu hlavu.

Obviňuje ich dokonca zo spolupráce „za zatvorenými dverami“ s extrémnou pravitou a fašistami, s ktorými vraj majú spoločné rovnaké ciele. „*Nikdy by to nepriznali, ale teraz, keď sa to odhalí verejne, budú musieť žiť s dôsledkami, ktoré to bude mať*“, zdôraznil.

Operácia očierňovania a hanobenia

Novinári združení v *Reporters Foundation*, *Okopresse* a podobných mimovládnych organizáciách v krajinách Vyšehradskej štvorky, ktorí **dostávajú štedré granty od Európskej komisie, od Sorosových nadácií či nadácií Billa a Melindy Gatesovcov na tzv. nezávislú investigatívnu žurnalistiku**, sa na stránke vsquare.org rozpisujú o medzinárodnej sieti „ultrakonzervatívnych“ organizácií podkopávajúcich liberálne hodnoty v strednej a východnej Európe.

Je to stránka prakticky výlučne zameraná na Ordo Iuris a TFP. Tvrdia, že v krajinách, ako je Poľsko, tieto skupiny rozšírili svoj politický vplyv a zmenili spoločnosť spochybňovaním „práv skupín LGBT“ i „práv žien“ pod zámienkou ochrany „prirodzenej rodiny“.

Nadácia *Reporters Foundation* dokonca získala finančné prostriedky vo výške 45 000 eur v rámci fondu EÚ **na podporu investigatívnej žurnalistiky** (grant IJ4EU – program EK, nórskej organizácie Fritt Ord. Luminate a Open Society Foundations, ktorú spravuje Medzinárodný tlačový inštitút, Európske novinárske centrum a Európske stredisko pre slobodu tlače a médií) **zameranej prakticky výlučne na Ordo Iuris**.

Nedávne vytvorenie *Collegium Intermarium* nadáciou *Education for Values* ešte viac roztrpčilo progresívcov, pretože ide o ďalšiu iniciatívu podľa Sorosovho vzoru formovania európskych kádrov: Stredoeurópskej univerzity.

Pre progresívcov to znamená potenciálne ešte ďalšie posunutie *Overtonovho okna* v smere, ktorý je pre nich „nemysliteľný“ a hrozí Európe kontrarevolúciou.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kto-utoci-na-or-do-iuris-alebo-ofenziva-zahranicnych-progresivcov-proti-polskej-reakcii/>